

Siri Hustvedt

L'encís de Lily Dahl

Traducció de Ferran Ràfols Gesa

SIRI HUSTVEDT

L'encís de Lily Dahl

Traducció de Ferran Ràfols Gesa

Edicions 62

Barcelona

Títol original: *The Enchantment of Lily Dahl*

© Siri Hustvedt, 1996

Totes les citacions d'*El somni d'una nit d'estiu*, de Shakespeare,
provenen de la traducció de Joan Sellent. *Shakespeare, Versions a peu d'obra*.
Biblioteca del Núvol, Barcelona, 2016.

*La lectura obre horitzons, iguala oportunitats i construeix una societat millor.
La propietat intel·lectual és clau en la creació de continguts culturals perquè sosté l'ecosistema de
qui escriu i de les nostres llibreries.*

*En comprar aquest llibre contribuïu a mantenir aquest ecosistema viu i en creixement.
A Grup62 agraim que ens ajudeu a donar suport així a l'autonomia creativa d'autores i autors
perquè puguin continuar desenvolupant la seva funció.*

*Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si necessiteu fotocopiar o
escanejar algun fragment d'aquesta obra. Podeu contactar amb CEDRO a través del web
www.conlicencia.com o per telèfon al 91 702 19 70 / 93 272 04 47. Queda expressament prohibida
la utilització o reproducció d'aquest llibre o de qualsevol de les seves parts amb la finalitat d'entrenar
o alimentar sistemes o tecnologies d'intel·ligència artificial.*

Primera edició: novembre del 2025

© de la traducció: Ferran Ràfols Gesa, 2025

© d'aquesta edició: Edicions 62, s. a.

Diagonal, 662-664. 08034 Barcelona

info@grup62.com

www.edicions62.cat

Fotocomposició: Grup62

DIPÒSIT LEGAL: B. 19.175-2025

ISBN: 978-84-297-8305-6

Feia tres setmanes que l'observava. Des de principi de maig que cada matí havia anat a la finestra per mirar-lo. Sempre molt d'hora, abans que sortís el sol, i, almenys que la Lily sabés, l'home no l'havia vist mai. Aquell primer matí, la Lily havia obert els ulls i havia vist una llum que venia d'una finestra a l'altra banda del carrer, a l'hotel Stuart, i quan s'hi havia acostat l'havia vist a ell dins del requadre brillant: un home guapo, dret davant d'un llenç ben gran. Mig despullat en la calor, vestit només amb pantalons curts: durant una estona l'home s'havia estat tan quiet que gairebé no semblava real. Però després s'havia començat a bellugar, havia pintat amb tot el cos, i la Lily havia contemplat com allargava el braç, s'ajupia, llançava el cos endavant i fins i tot s'agenollava davant la tela. Havia observat com caminava per l'habitació, com es fregava ben fort la cara amb les mans i fumava. L'home fumava uns purets que aguantava entre les dents quan s'aturava a pensar. Alguna vegada, també, fumant en silenci, l'home feia un gest amb el cap, com si el quadre li parlés. La Lily havia estudiat les línies dels seus músculs, el torrat clar de la seva pell i la manera com li brillava sota la llum, però no havia

vist què pintava. La part de davant del quadre li quedava amagada.

Division Street era un carrer ample, sense arbres. L'habitació del pintor devia ser almenys a vint metres de la de la Lily, que no havia vist mai l'home de més a prop. No sabia ben bé què n'esperava, de les seves observacions, però de fet tant li era. No es cansava mai de mirar-lo, i els dies que el pintor no anava a dormir i treballava fins que es feia de dia, la Lily s'havia obligat a tancar les cortines i treure els ulls de la finestra.

Aquell matí, però, plovia molt, i la Lily no el veia bé. Va treure el cap per la finestra i va afinar els ulls cap a l'altra banda del carrer. La pluja li va mullar la cara alhora que baixava en reguerols per la finestra tancada del pintor, de manera que l'únic que va veure va ser un cos difuminat onejant rere el vidre. I llavors, sense que la Lily tingués temps d'entendre què passava, l'home va caminar fins a la finestra, va obrir-la amb un moviment brusc i es va abocar cap a la pluja. La Lily es va ajupir sota l'ampit i va quedar amagada. El cor li batejava de pressa i les galtes li cremaven mentre sentia l'aigua baixant pels canalons. S'havia arriscat molt, traient el cos d'aquella manera. Fins aquell dia s'havia renyat una mica per estar espiant aquell home, però la idea que l'havien descobert la va omplir d'una vergonya intensa i sobtada. Sempre havia anat amb molt de compte, s'acotava al costat de la finestra, només amb els ulls per sobre de l'ampit, i s'assegurava de tenir sempre els llums apagats, i quan finalment els encenia per dutxar-se i preparar-se per anar a la feina, tirava bé les cortines.

La Lily sabia que l'home es deia Edward Shapiro. Tot i que no havien intercanviat ni una paraula, havia anat re-

copilant unes quantes dades sobre ell i havia sentit moltes enraonies. Sabia del cert que en Shapiro durant un any havia sigut «artista resident» a Courtland College. També sabia que, un cop acabat l'últim semestre, en comptes de tornar a Nova York en Shapiro havia decidit quedar-se a Webster, i havia sigut llavors que havia llogat l'habitació a l'hotel Stuart. La Lily també assumia que era cert que, en algun moment del mes de març, la seva dona, que fins aleshores havia viscut amb ell a la residència del professorat, havia fet les maletes i l'havia plantat. La resta eren rumors. Molta gent es preguntava què hi feia algú com ell en un cau de puces com l'Stuart, un hotel tan de mala mort que ni tan sols acceptava dones. Els cinc o sis vellets que hi vivien feien una mica de llàstima, la Lily els coneixia gairebé tots. El restaurant de l'hotel estava tancat des de temps immemorials, tot i que no havien tret mai el rètol, i gairebé cada matí, d'un en un, tots aquells homes arrossegaven els peus fins a l'altra banda del carrer per esmorzar al cafè Ideal, on la Lily els atenia sis dies per setmana. D'en Shapiro havia sentit dir que era pobre, que s'havia jugat apostant al beisbol tot el que guanyava a la universitat, i també que era ric però massa garrepa per llogar un lloc decent on viure. Havia sentit dir que la seva dona l'havia deixat per la seva afició al joc, i també que l'havia deixat perquè, com havia dit en Lester Underberg al cafè no feia ni una setmana, «no sap tenir el piu quiet». En Lester sabia «de bona font» que en Shapiro s'havia «tirat» una alumna pèl-roja molt guapa al despatx mentre feia sonar Verdi a tot volum. Segons en Lester, en el seu pas per la universitat en Shapiro n'havia rebut dotzenes, de joves amants de l'òpera al seu despatx, però la veritat era que no te'l podies creure gaire, en Lester. Acumulava maledicències sobre tot i so-

bre tothom, i la Lily un parell de vegades l'havia enxampat dient coses que eren directament bola. Això sí, tenia raó pel que fa a l'amor d'en Shapiro per l'òpera. Les últimes setmanes hi havia hagut nits que la Lily havia sentit música sortint de la seva finestra, i dues en què les veus havien sigut prou fortes per despertar-la d'un son profund. De tota manera, allò de la pèl-roja li havia quedat al cap, i no parava d'afegir-hi detalls que en Lester s'havia saltat. S'imaginava en Shapiro amb la noia, la veia a ella estirada amb les cames obertes sobre un escriptori, amb la faldilla apujada fins a la cintura i l'home dret al damunt, del tot vestit i amb la bragueta oberta. Havia reproduït l'escena una vegada i una altra, havia vist papers escampant-se i llibres caient de la taula mentre en Shapiro forcejava amb l'alumna. La Lily havia estat a l'aguait de l'aparició d'alguna dona a la finestra, però si en Shapiro tenia visites, no es quedaven mai a passar la nit. Feia vint-i-dues nits seguides que el llit estret de ferro que hi havia a l'habitació, al fons a la dreta, era buit.

A la Lily li feia cosa moure's, però molt de mica en mica va treure el cap sobre l'ampit. Ara la finestra d'en Shapiro estava a les fosques, i va sentir que les espatlles se li relaxaven d'alleujament. Va tancar les cortines i va sentir unes passes al pis del costat. La Mabel ja s'ha llevat, va pensar. La Mabel Wasley dormia molt poc, i l'envà que separava les dues habitacions era tan prim que no dissimulava cap so. Dia sí dia també, la Lily la sentia enraonar, rebregar papers, obrir i tancar armariets i calaixos, fer repicar plats, tossir, balbucejar, estirar la cadena del vàter i, tota la tarda i fins ben entrada la nit, la sentia escriure a màquina. La Lily no tenia gaire clar què escrivia exactament la Mabel, tot i que una vegada la veïna l'hi havia ex-

plicat. Aquell manuscrit enorme era una mena d'auto-biografia que incloïa els seus somnis i la manera com es barrejaven amb el dia a dia, però quan parlava del llibre la Mabel xerrava i xerrava i feia servir paraules que la Lily no entenia, i de vegades, quan estava especialment engrescada, de mica en mica apujava la veu fins que li faltava poc per cridar, de manera que la Lily s'estimava més no treure el tema. Havia viscut nou mesos sola sobre el cafè Ideal. Havia llogat l'habitació pocs dies després d'acabar l'institut, i a principi de març, quan la Mabel s'havia instal·lat al seu costat, havia agraït tenir una mica de companyia, tot i que alguna vegada tenia la sensació que la Mabel amagava alguna cosa. Ningú en sabia gaire res, d'aquella dona gran, tot i que havia fet classe al Courtland College durant vint anys. Corrien rumors que abans d'anar a Minnesota s'havia casat unes quantes vegades, però la Mabel no li havia dit mai res de cap marit, i si bé era molt cordial, també era una persona encarcerada, d'una rigidesa que dissuadia de fer-li preguntes.

La Lily es va asseure a la taula, va esmorzar, es va maquillar i va fer tot el que havia de fer asseguda. Havia penjat un mirall just sobre la taula, i va mirar la cara de cansada que feia i el reflex de la cara de la Marilyn Monroe darrere seu, d'un pòster que havia enganxat a la paret. En Boomer Wee li havia dit una vegada que s'assemblava a la Marilyn però en morena i, tot i saber que no era cert, la idea li agradava. Es va inclinar cap al mirall, va abaixar les parpelles, va entreobrir els llavis i es va ajuntar els pits perquè se li formés una llarga regatera sobre els sostenidors blancs. Es va tornar a mirar la Marilyn, i després va sentir que trucaven a la porta.

—És obert —va dir, encara amb la veu ronca per la son.

Sense girar-se, va veure al mirall que la Mabel entrava a l'habitació. La vella caminava de pressa, amb el llarg vestit fregant el terra, i quan va ser al costat de la cadira es va aturar.

—Perdona que et molesti, però et volia enganxar abans que anessis a la feina per preguntar-te com va l'obra i dir-te que potser et podria orientar, si encara tens problemes amb el paper. He treballat *El somni d'una nit d'estiu* a classe durant... trenta anys, ves, i ahir a la nit vaig pensar que potser et podia orientar. És un paper realment meravellós, el d'Hèrmia, i et va com l'anell al dit. Què me'n dius? —La Mabel va deixar anar tota la tirada molt de pressa, gairebé sense respirar, i adreçant-se al reflex de la Lily al mirall, gesticulant sense parar per subratllar el que deia, i de fet en un moment havia fregat la clepsa de la Lily amb els dits. Després va abaixar les mans i les hi va deixar reposar delicadament a les espatlles. Van quedar totes dues uns segons en silenci, i la Lily va mirar les dues cares al mirall amb la de la Marilyn al mig i va pensar que totes tres tenien un aire estrany, així juntes. La carona en forma de cor de la Mabel, amb arrugues fondes al front i entorn dels ulls i de la boca, tenia una intensitat que tant podia ser símptoma d'insolència com de concentració. La Marilyn tampoc reia, però entreobria els llavis per enseñar les dents i els dits li feien uns petits solcs a la carn del pit dret. En la manera com el mirall les emmarcava hi havia alguna cosa massa perfecta que incomodava la Lily. Una molesta sensació d'immobilitat que tot d'una la va fer pensar en coses que estaven vives i en coses que estaven mortes, i va arronsar les espatlles perquè la Mabel la deixés anar.

—Dilluns va bé, sortint de la feina. Necessito ajuda.

Recordo les frases, però la meitat de les vegades no sé què volen dir.

La Mabel va unir els palmells de les mans.

—Primer farem un te.

Per algun motiu, aquella felicitat va enutjar una mica la Lily, que no va afegir res més.

La Mabel va sortir de l'habitació. No va dir adeu. El que va fer, en canvi, va ser recitar uns quants versos del paper que la Lily feia a l'obra.

—«La nit fosca, que inutilitza els ulls...». —La Lily va veure que la Mabel s'assenyalava l'orella amb el dit—. «... fa les orelles més sensibles; / si afecta la visió, fa que l'oïda / compensi doblement aquesta absència».

Ho va dir amb un fil de veu de velleta, però en la seva dicció hi havia uns matisos i un grau de comprensió del text que la Lily sabia que a ella li faltaven del tot. Per això ho ha fet, va pensar, per ensenyar-me que natural que és i que bona. Que no era això, el que la senyora Wright no parava de dir-li en els assajos? «Parla amb la teva veu natural», i la Lily pensava «Però quina és, la meua veu natural?».

Els primers clients que van entrar al cafè Ideal eren tots homes, tots habituals, i cap amb gaires ganes de parlar. Entre les cinc i les sis el local estava molt silenciós. Els que venien durant la primera hora no tenien dona ni xicota, però tots haurien tingut una història per explicar si haguessin decidit explicar-la, una història sobre l'accident, la mort, la ratxa de mala sort o la peculiaritat personal que els havia convertit en el que eren: personatges solitaris que apareixien a trenc d'alba per esmorzar sols en una sala plena d'altres solitaris que esmorzaven sols.

En Pete Lund acostumava a ser el primer d'arribar, després d'haver feinejat a la gran granja que tenia a l'est del poble. La seva dona havia mort feia un parell d'anys de càncer de pit, i en Pete s'havia avesat a menjar fora de casa. Un any enrere, quan la Lily havia entrat a treballar al cafè, en Pete havia demanat en veu alta, i la comanda encara valia: una tassa de cafè, dos ous remenats i tres torrades de pa blanc amb melmelada de maduixa, no gelea de raïm. Després ja no s'havia tornat a prendre la molèstia de parlar. Quan la Lily se li acostava la saludava amb el cap, i ella passava nota a la cuina. En Harold Hrdlicka, que havia comprat la vella granja dels Muus, volia ous ferrats amb coquetes de patata, i l'Earl Butenhoff de l'hotel Stuart es menjava un bol de cereals Wheaties abans dels ous —també ferrats, però fets per totes dues bandes— i ho rematava amb un cigar gruixut, sovint a mig fumar, que es treia de la butxaca de la camisa. A dos quarts de sis ja hi eren tots, cadascú al seu compartiment, esperant la teca. En Pete observava la col·lecció de joguines de corda «mig d'antiquari» que en Vince tenia a la barra. En Harold llegia el *Webster Chronicle*, i l'Earl estudiava la taula mentre s'anava escurant la gola, una activitat que el duia a escopir gargalls grocs en un enorme mocador ple de taques que es treia de la butxaca dels pantalons. La Lily va sentir que en Vince cantava *Anything Goes* de la cuina estant. També va sentir la pluja al carrer i va olorar la cansalada i les salsitxes de la graella, i de fora li arribaven sentors d'asfalt moll, d'herba i del que s'imaginava que devien ser cucs arrossegant-se cap a la vorera, i mentre anava amb la cafetera d'una taula cap a l'altra tot d'una es va notar contenta i va acompanyar en Vince cantussejant.

Cap a les sis va entrar en Martin Petersen, que es va asseure al lloc de sempre, tocant al vidre, i va clavar els ulls en la Lily. Cada cop que venia a esmorzar la mirava així. La Lily hi estava acostumada, no només venint d'en Martin, sinó de molta altra gent. Havia patit una temporada en què duia ferros, els pits que no li creixien i tenia reputació de ser una mica cavallot, però l'any que en va fer catorze tot va canviar, i ara, cinc anys més tard, ja estava del tot acostumada al seu físic i a les mirades insistents que provocava. De vegades li agradava i de vegades no, però havia après a fer com si no se n'adonés. Ara, el cas d'en Martin era diferent. En Martin l'estudiava amb calma, a pleret, com si la seva feina consistís a observar-la, i com que la Lily no acabava d'entendre què pretenia amb aquelles llargues mirades, els ulls d'en Martin la incomodaven una mica. Alhora, però, s'hi sentia estranyament atreta. En Martin era misteriós. La Lily havia sentit rumors que era homosexual, i també un altre que deia que el sexe no li interessava. Una vegada, a catequesi, la Linda Haugen li havia xiuxiuejat que en Martin havia nascut «amb les dues coses», i que després li havien «tret» la part femenina. Però tot allò per força havien de ser bestieses. El secret d'en Martin no era al seu cos, però tampoc al seu cervell. Traspuava alguna cosa peculiar, la sensació que posseïa un coneixement o una intuïció secrets que de vegades feien que la Lily sentís que la guaitava des de molt lluny, tot i que de fet era només a pocs centímetres.

La Lily no recordava un temps en què no conegués en Martin Petersen. La casa on en Martin havia viscut de petit i on encara vivia no era lluny de la casa d'infància de la Lily, als afores del poble, i en Martin i ella havien jugat plegats unes quantes vegades al bosc o vora el rierol. En

aquella època en Martin encara quequejava més que ara. La Lily l'havia convidat un parell de vegades a jugar a casa, però no havia estat mai a casa d'ell. Al seu pare li passava alguna cosa, i fos el que fos, neguitejava prou la mare de la Lily perquè ho deixés sense explicar. Quan la Lily tenia vuit anys, el pare d'en Martin, en Rufus Petersen, havia matat la gossa de la casa, una petanera a punt de parir. Li havia clavat un tret i havia deixat el cos ensangonat al rierol, on el pare de la Lily l'havia trobat i havia enterrat la pobra bèstia amb la gossada sense néixer. La Lily recordava la camisa del pare tacada amb la sang de la gossa, i la vehemència inusual amb què havia maleït en Rufus Petersen. Després d'allò la Lily ja no havia jugat tan sovint amb en Martin, però tots dos agafaven el mateix autobús escolar, i la Lily recordava la crueltat amb què els altres es burlaven del seu quequeig. Una vegada l'Andy Feenie i en Pete Borum l'havien apallissat rere l'escola Longfellow, i la Lily recordava que en Martin havia fet la volta a l'edifici de maons, plorant molt fort mentre la sang del nas li xopava la camisa. A l'institut, en Martin havia sigut un noi retret, i ells dos no havien parlat gaire, però la Lily igualment sentia que hi havia una connexió, i de vegades coincidien al rierol, on en Martin es refugiava quan volia sortir de casa per llegir i estar sol. En aquella època el seu pare ja havia abandonat la família i la seva mare jove que no semblava jove tenia leucèmia i el germà i la germana gran ja campaven sols, i les males llengües deien que feien les mil i una. La senyora Petersen va morir quan en Martin era a l'últim any de l'institut, i després hi havia hagut molt de merder amb els treballadors socials. Cops molt durs, pensava la Lily, que li havien vingut un rere l'altre. Els altres germans Petersen se n'havien anat del poble, però

en Martin s'havia quedat a la casa familiar i treballava fent petites reparacions. Tothom deia que hi tenia la mà trençada. Era honest i de fiar, deien, i la gent no parava de trucar-li perquè els arreglés això o allò, perquè els pintés alguna cosa o els fes una feineta de fusteria, i la Lily tenia la sensació que en Martin tenia una vida millor ara que ja era gran.

En Martin sempre demanava el mateix —ous escalfats amb una torrada— però, a diferència dels altres clients de la Lily, el silenci no li havia agradat mai. No n'hi havia prou de dir-li: «Com sempre?» i esperar que assentís amb el cap. En Martin volia una petita conversa, o sigui que en comptes de demanar el que volia entre quequejos i acabar-se frustrant, en Martin repicava un petit ritme amb els dits, ra-ta-ta-tat-tat, i la Lily responia amb els dos tocs finals, tat-tat. Els ritmes havien començat poc després que la Lily entrés a treballar al cafè i els havien servit per tornar-se a fer amics, d'alguna manera. Ningú més en sabia res. Aquells repics eren un petit llenguatge propi, i en Martin semblava tan content de poder demanar l'esmorzar amb aquell codi que la Lily també se n'alegrava.

Aquell matí van repetir la rutina. En Martin va picar amb els dits a la taula.

La Lily va rematar-ho amb dos cops secs amb el dit índex, i va dir:

—Entesos, Teranyina.

En Martin havia aconseguit el paperet de Teranyina a *El somni d'una nit d'estiu*, i la Lily va pensar que esmentar-ho seria una mostra de cordialitat, tot i que alhora dubtava si la senyora Wright no s'havia passat de caritativa, donant-li un paper, per petit que fos. Ells dos encara no havien fet cap assaig plegats. Fins ara els assajos els

havien fet només els intèrprets principals, però costava d'imaginar que en Martin pogués ser mai actor, i molt menys en un paper de fada.

Quan va passar la comanda d'en Martin a la cuina, el cuiner gras es va inclinar sobre els fogons i va dir:

—Aviam, on és el funeral? Aquí hi ha tant de silenci que sembla que faci l'esmorzar a una colla de cadàvers.

La Lily va somriure i va negar amb el cap.

—Cada matí dius el mateix, Vince. Ja hi haurà més xivarri d'aquí a una hora. Ja ho saps.

—És un llogaret ben mort, aquest, nineta. El moment més emocionant del dia és quan un luterà d'aquests fa un pet.

La Lily continuava somrient. En Vince estava de bon humor, aquest matí, i ella ho agraïa.

—Torna-te'n a Filadèlfia, doncs, si allà tot és tan perfecte —li va respondre la Lily mentre agafava el plat amb les torrades de Santa Teresa per a en Mike Fox—. Deu ser genial: tirotejos al carrer, atracadors, carteristes. Que lleigeixo els diaris, jo, Vince. Deu ser tot un paradís. —La Lily va sortir d'esquena per les portes batents.

En Vince la va assenyalar amb l'espàtula.

—Però almenys allà la gent et parla abans de disparar-te!

La Lily es va aturar rere la barra, amb el plat d'en Mike a les mans. Notava que en Martin la mirava, i va llançar una llambregada ràpida en la seva direcció. Ell l'apamava amb posat seriós. Potser sí que li faig gràcia, va pensar, i va deixar el plat a la taula, al costat dels sis cigarrets que en Mike havia alineat sobre la fòrmica, davant seu.

—Aquí tens el menjar, Mike, per quan vulguis —va dir la Lily.

En Mike va alçar els ulls per mirar-la i es va passar un floc de llargs cabells rossos rere l'orella abans de posar-se el següent cigarret entre les dents. La Lily va mirar com l'encenia. Era un ritual que havia observat sis cops la setmana aquell últim any. El procés involucrava tot un paquet de Kent, i quan en Mike hagués acabat la Lily es trobaria una filera de vint cigarrets al taulell, cadascun fumat fins un pèl més enllà que l'altre. Mirant-lo, la Lily estava convençuda que per força devia comptar les pipades, però també sabia que no podia xuclar gaire fort, o la punta es consumiria massa de pressa. En Mike va abaixar el cigarret al cendrer negre i el va apagar amb un gir suau del canell i dels dits. El primer cop que en Mike li havia deixat la falca perfecta de Kents al taulell, a la Lily li havia fet cosa llençar-los. Però la Bert li havia dit:

—A ell tant se li'n dona, un cop ho ha fet. Demà te'n farà una altra d'idèntica.

La Lily va tornar a la cuina per agafar el plat d'en Martin, i en Vince va reprendre la conversa allà on l'havia deixat.

—I com que en aquest cul de món la gent no parla, tampoc hi ha sexe de debò. T'has parat a pensar-hi mai, nina? Tu mira't les dones de per aquí, que et costarà trobar-ne una de sola que tingui una mica de mambo. A l'hivern van tapades fins als peus amb aquests anoracs llargs de la punyeta, i a l'estiu es posen uns vestits que semblen sacs. Pintar-se els llavis és pecat. Dur joies és pecat. —S'havia posat tot vermell. Tenia unes galtes de pa que li ballaven quan bellugava el cap.

La Lily va agafar el plat d'en Martin.

—En aquest poble hi ha sexe per donar i per vendre, Vince. No siguis burro.

—Sí, però no sexe del divertit. Hi ha una gran diferència.

La Lily va grunyar.

—Au, va.

—Tu no has vist món, bonica. Em pots ben creure.
—Va obrir els braços cap a un costat i va remenar els seus malucs enormes—. Sexe és xerrera en un bar fosc amb un grup de jazz i una noia a qui sembla que li agradi. Ai, nena, quantes nits m'he passat somiant en la Sandra Martinez —va grunyar.

—El que tu no saps, senyor urbanita —va dir la Lily—, és que un camp de blat de moro pot ser tan sensual com un club de jazz. No has vist món, tu. —La Lily li va aixecar una espatlla amb picardia.

En Vince va badar la boca, fent veure que s'escandalitzava.

—I ara, Lily Dahl —va dir—. Però si estàs feta un dimoniet.

—Ni et passi pel cap dir-me que no tinc mambo, jo —va dir la Lily mentre sortia, i encara va sentir que en Vince remugava alguna cosa per sota el nas.

Havia parat de ploure, i a Division Street hi havia més llum. En Martin se la va mirar amb el seu rostre seriós d'ulls separats quan li va posar el plat davant, i la Lily va recordar que tenia l'iris molt clar, d'un blau pàl·lid, un color que li feia sentir que podia travessar-la amb la mirada. Tornant de la taula es va notar un petit espasme al ventre, va sentir que la porta mosquitera s'obria i quan va girar-se cap al so va veure que els dos germans Bodler es ficaven al local. Va sospirar, tot i que no prou fort perquè la sentissin, i va mirar com es dirigien al compartiment del fons, just al costat del lavabo on en Vince havia penjat un rètol que deia «O UNA COSA O L'ALTRA». Si almenys no anessin tan bruts, va pensar la Lily mirant el rastre de fang

que havien deixat a terra. O si fossin només les botes, almenys, i no els braços, les cames, el cap, el cul i cada centímetre quadrat de les seves persones. La Lily es va aturar davant la taula dels Bodler i va treure la llibreteta. Els ulls li van passar d'en Frank el Fastigós a en Dick el Desagradable, i després van tornar a en Frank el Fastigós. Els dos vells xarucs anaven tan llardosos com sempre, tot i que avui una mica més molls. La Lily els veia la marca dels regalims de pluja a les galtes. Va picar amb el peu a terra i es va esperar. Demanaria en Frank. Sempre demanava ell. En Dick no obria mai la boca. Els Bodler eren dos bessons idèntics que amb els anys s'havien anat diferenciant. Ningú tenia cap problema per distingir-los. El cos d'en Dick era un eco del d'en Frank, però no el repetia. Més escanyolit, més calb, més inexpressiu, en Dick havia acabat sent una còpia diluïda del seu germà.

Tot el que tocaven es tornava negre. La Lily va mirar les mans d'en Frank. Ja veia les taques formant-se a la taula blanca.

—I doncs, què serà? —va dir.

Cap dels dos germans va bellugar-se, i ni tan sols van parpellejar.

La Lily va acostar el cos una mica més a en Frank i va alçar les celles. Feia olor de fang.

En Frank va obrir la boca, deixant a la vista unes dents interrompudes per uns quants forats. Després es va sentir un soroll gutural:

—Dos ous remenats, cansalada, torrada, cafè.

—Ara mateix.

La Lily es va tombar i va mirar el carrer per sobre del cap d'en Martin. El dia continuava aclarint-se. Ara en Martin llegia. En general duia un llibre i llegia una estona

abans de marxar. Aparentment, llegia de tot. Semblava que li agradessin els llibres d'història, sobretot de la Segona Guerra Mundial, però també li agradaven les novel·les, tant les barates com les més intel·lectuals, la ciència-ficció i els llibres sobre coses pràctiques. La Lily li havia vist llegir *Anna Karèнина* al cafè unes quantes setmanes, i quan el va haver acabat en va començar un altre titulat *Cent maneres de fer diners al camp*. En qualsevol cas, la Lily era del parer que tanta lectura per força li devia provar. Deu ser molt llest, va pensar, i després de camí cap a la cuina va rumiar sobre el fet que en Martin havia complert vint-i-un anys i segurament era verge. Era una idea que li agradava, la idea de la innocència en un home jove. I, alhora, li sabia greu per ell.

Al cap d'uns minuts, mentre servia l'esmorzar dels Bodler i els tornava a omplir la tassa, la Lily es va adonar que al costat d'en Frank hi havia una bossa de paper i es va preguntar què devien tragar els bessons de la brutícia. Després va mirar com en Frank agafava la tassa i es va fixar en l'ungla del dit gros —una mena de closca gruixuda i groga— i la imatge li va fer pensar en la Helen Bodler.

A hores d'ara ningú tenia cap dubte que el pare Bodler havia enterrat viva la seva dona l'any 1932, però en el moment la gent s'havia pensat que la dona els havia plantat tant a ell com als bessons. En Bodler bevia. Com tantes altres granges, la seva passava molt mala època, i la teoria era que tots aquells neguits l'havien trastocat. La Lily recordava que la seva àvia li havia explicat la història, la recordava inclinant el cos sobre l'hule de la taula de la cuina amb la veu tibant però ben clara.

—La Helen no hauria deixat mai els dos nois per anar-se'n sense dir res. No era d'aquestes. Jo la coneixia, i no

era d'aquestes. I ben guapa que era, també. La gent deia que se n'havia anat amb l'Ira Cohen, el venedor ambulat. Quina gran bestiesa. En Cohen tenia dona i sis fills allà a Saint Paul. On volien que la fiqués, la Helen? Al fons del carro? Tot plegat feia molta pudor des del primer dia.

El cos de la Helen va aparèixer el 1950. Els bessons i un altre home, en Jacob Hiner, excavaven la vella latrina de la propietat, i van desenterrar un esquelet. Llavors ja feia onze anys que en Bodler era mort. Els seus dos fills havien combatut a Europa, havien tornat a casa i havien començat a treballar com a drapaires. La Lily no sabia quan havien deixat de rentar-se exactament. A l'exèrcit la higiene era obligatòria, de manera que per força havia sigut en algun moment posterior al 1945 que els dos germans s'havien convertit en en Frank el Fastigós i en Dick el Desagradable. Si s'haguessin casat, potser la història macabra dels seus pares hauria envellit abans, s'hauria anat fent remota a còpia de fills i nets, però no hi havia hagut cap més Bodler. Ningú podia saber què havien sentit els dos germans el dia que van trobar els ossos de la seva mare paralitzats en una posició de pànic, una posició que demostrava que havia provat d'obrir-se pas per sortir de la tomba. Tots dos caminaven, menjaven i amollaven tan poques paraules com podien, il·legibles com pedres.

I llavors la Lily va alçar el cap i va veure l'Edward Shapiro dret als graons d'entrada de l'hotel Stuart. Tot i la distància, va distingir clarament que duia la roba rebregada, com si acabés de sortir del llit. La Lily es va acostar al vidre i s'hi va aturar. Va mirar com el pintor es gratava la cama, i alhora va veure, de cua d'ull, com la Bert entrava xino-xano al cafè i deixava que la porta mosquitera piqués ben fort darrere seu. La Bert es va lligar un da-

vantal a la cintura, es va posar al costat de la Lily i li va dir:

—Què, com va avui el gran tràngol? —Sense esperar resposta, va inspeccionar els compartiments, va saludar els bessons amb el cap i va deixar anar un gruny teatral.

La Lily va fer un cop de cap i va inclinar el cap a la dreta per no perdre de vista l'home dels graons. La Bert li va seguir la mirada, i totes dues es van quedar observant-lo.

—Justifica absolutament unes bones banyes, com pocs. —Va fer petar la bola de xiclet—. No passa sovint que vulgui fugir una estona del meu Rog, però amb aquest... —I, sense preocupar-se d'acabar la frase, va fer que no amb el cap. Després va fer un xiulet i va girar-se cap a la Lily—. Pobre Hank, no sap el que l'espera.

—En Hank i jo no estem casats, Bert.

—Ui, i jo que em pensava que estàveu promesos.

—De fet no —va dir la Lily, i li va oferir la mà esquerra—. No hi ha anell, ja ho veus. A més a més, qui ho diu, que tindria alguna oportunitat amb un paio així. Deu tenir trenta anys, almenys, i és artista, i...

—Amor meu —la va interrompre la Bert—, tu tindràs oportunitats amb qualsevol mascle que respiri, amb aquest cos que gastes. —Va fer una pausa—. Ves per on, el senyor Alt, Fosc i Misteriós s'acosta.

—Bah —va fer la Lily—. No entra mai.

Però l'Edward Shapiro ja travessava el carrer a grans gambades, i la Lily va agafar la cafetera de l'escalfador i va omplir una mica més la tassa d'en Clarence Sogn, que ja estava gairebé plena, i després es va eixugar les mans amb el davantal sense cap necessitat, va sentir el cor bategant-li molt de pressa i es va dir que prou de fer l'estúpida. No el

va veure entrar, però el va sentir, i el so va fer que posés l'esquena recta i amagués panxa. Just quan es va girar per mirar-se'l i el va veure assegut a la barra va notar una sensació càlida i lenta entre les cames i va saber que era sang. Merda, va pensar. No sé mai quan em toca. Va fitar l'Edward Shapiro des de darrere. El pintor tirava el cos endavant, i la tela de la camisa blava de fer feina li tibava sobre els omòplats. Els ulls de la Lily li van resseguir la costura dels texans, que es perdia rere l'entapissat vermell del tamboret, i gairebé va ser com si sentís tot el seu pes. En Shapiro era un home esvelt, però la idea d'aquell pes va excitar-la. Encara que em vegi no em reconeixerà, es va dir, mirant com la Bert li servia una tassa de cafè. Li hauria agradat ser ella la que fos a l'altra banda de la barra amb la cafetera. Li hauria agradat no haver de córrer escales amunt per posar-se el tampó. Va fer un gest a la Bert, va sil·labejar la paraula *regla*, es va afanyar a tirar cap al fons i sortir per la porta que donava a l'escala.

Asseguda al lavabo del seu pis, la Lily es va alegrar de no haver d'estar dreta. Tenia els texans i les calces tirats per terra i es mirava la taca de sang a la tela blanca de les calces, el vermell llampant que contrastava amb la roba texana i el blau mat de les rajoles. No es volia moure, però al cap d'uns segons va allargar el braç per agafar els tamps, en va desembolicar un i se'l va ficar a dins. Va abaixar els ulls cap al cordonet blau que li sortia entre les cames, cap als genolls nus i el contorn dels ossos, i va tenir un d'aquells moments sobtats, peculiars, fets més de sensacions que no pas de pensaments i més coneguts pels nens que no pas pels adults, en què li va semblar que de fet no era allà, que alguna cosa l'havia expulsada cap a una altra banda i que tot el que mirava, cada objecte, ja no era ell

mateix, sinó un impostor inanimat. La Lily va canviar de posició per fer desaparèixer la sensació i es va posar unes calces i uns texans nets.

Va obrir lentament la porta de darrere del cafè. Es volia mirar l'Edward Shapiro a la barra, però ja no hi era. A qui sí que va veure, en canvi, va ser en Martin, a poc més d'un metre de distància, dret vora el compartiment dels Bodler, just en el moment que donava un parell de bitllets de vint a en Frank el Fastigós. Si la Lily hagués arribat trenta segons més tard, tota la transacció li hauria passat per alt. En Frank va agafar els diners, es va obrir la butxaca greixosa de la camisa i va guardar-hi els bitllets. Després va donar la bossa a en Martin. El que va sobresaltar la Lily va ser la manera com la va agafar en Martin. Va allargar el braç amb els dits tremolant d'expectació i va girar els ulls amunt de tal manera que les pupil·les li van desaparèixer un moment i la Lily només hi va veure blanc. Després en Martin va entreobrir els llavis, i ella el va sentir treure aire. La Lily no sabia què era allò que veia, però fos el que fos que hi havia a la bossa, havia afectat en Martin d'una manera que la incomodava. Patia pel noi, per les seves rareses, veient que no sabia comportar-se, per aquella expressió d'una intimitat del tot fora de lloc en un cafè. La Lily va acabar d'obrir la porta, i les ganes de passar de pressa pel costat d'en Martin van fer que li fregués accidentalment el colze. Hòstia, es va dir quan va confirmar que en Shapiro realment s'havia esvaït. Va notar un contacte suau a l'esquena, es va tombar i va veure que en Martin la mirava de fit a fit. Va quequejar el seu nom i li va dir:

—T'he deixat una cosa a la taula.

La Lily va abaixar els ulls cap a la bossa que duia a la mà esquerra.